

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Balassa Klára Ügyvédi Iroda (CÍME, ügyintéző: Dr. Balassa Klára ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (CÍME, Cg.: ..., adószám: ...) felperesnek, a Dr. Varjú Álmos ügyvéd (CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (CÍME) alperes ellen, 17 000 000 Ft kártérítés és járulékai megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2012. szeptember 18. napján meghozott 9.G.40.117/2011/15. számú ítélete ellen az alperes részéről 19. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban 2013. április 17. napján megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a permegszüntetéssel nem érintett - az alperest 500 000 (Ötszázezer) Ft tőke és annak 2010. december 9. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatai, valamint 90 500 (Kilencvenezer-ötszáz) Ft perköltség megfizetésére kötelező - részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15 875 (Tizenötezer-nyolcszázhetvenöt) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a alperest, hogy fizessen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára - 40 800 (Negyvenezer-nyolcszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság a 15. sorszámu ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 17 000 000 Ft-ot és annak 2010. december 9. napjától a kifizetés napjáig járó, az ítéletben részletezettek szerinti késedelmi kamatát, valamint 3 059 000 Ft perköltséget.

Az ítéletben megállapított tényállás szerint 2010. május 19-én a felperes és az alperes között szóbeli adásvételi szerződés jött létre, amely alapján a felperes megvásárolt az alperestől 1000 tonna, 2010. évi termésű takarmánykukoricát 28 000 Ft/tonna vételár ellenében.

A szerződésben a felek a kukorica szállításának határidejét 2010. október 1-je és október 30-a közötti időszakban határozták meg és megállapodtak abban, hogy a felperes a vételárat a szállítást követő 15 napon belül, de legkésőbb 2010. november 10-én fizeti meg a felperesnek.

A felek között szóban létrejött adásvételi szerződésről egy okirat is készült, amelyet a felperes képviseletében **TANÚ1** írt alá, a felperes törvényes képviselőjétől

2010. május 19. napján kapott meghatalmazás alapján.

Az alperes az okiratot nem írta alá, azt helyette a házastársa írta alá, de nem a saját, hanem az alperes nevét az okiratra írva.

Az így aláírt okiratban a szerződő felek az alperes hibás, hiányos vagy késedelmes teljesítése esetére 25% mértékű kötbért kötöttek ki.

Az alperessel szóban megkötött adásvételi szerződés alapján megvásárolt 1000 tonna takarmánykukorica tovább értékesítésére a felperes 2010. május 17-én a **CÉG**-vel kötött adásvételi szerződést, 28 500 Ft/tonna egységáron.

Az alperes a felperessel szóban megkötött adásvételi szerződésben vállalt 1000 tonna takarmánykukoricát a felperesnek nem szállította le.

A 2010. október 6-án keltezett levelében az alperes azt közölte a felperessel, hogy a 2010. május 19-én keltezett adásvételi szerződést semmisnek tekinti, mivel azt a felperes részéről olyan személy írta alá, aki képviseleti joggal nem rendelkezett.

A felperes 2010. október 8-án keltezett felszólító levelére 2010. október 18-án küldött válaszában az alperes a teljesítés megtagadásának indokaként - a fentieken túl - már arra is hivatkozott, hogy a szerződéskötés időpontjához képest a körülmények lényegesen megváltoztak, a takarmánykukorica vételára

40 000 Ft/tonna fölé emelkedett, amely körülmény alapul szolgálhat a feltűnő értékaránytalanság megállapítására.

Az alperes teljesítésének elmaradása következtében a felperes a **CÉG**-vel kötött szerződését nem tudta teljesíteni. Erre tekintettel a **CÉG**. a 2010. november 10-én keltezett levelében kötbér és kártérítés címén összesen 16 500 000 Ft megfizetésére szólította fel a felperest, aki a 2010. december 6-án keltezett válaszlevelében az alperessel szembeni peres eljárás lezárásig fizetési haladék engedélyezését kérte.

A felperes a közte és az alperes között 2010. május 19-én létrejött írásbeli szerződés alapján 2011. január 28-án pert indított az alperes ellen a Pénz- és Tőkepiaci Állandó Választottbíróság előtt 17 000 000 Ft és járulékai megfizetése iránt.

A választottbíróság előtti eljárásban az alperes vitatta a választottbírósági kikötést tartalmazó szerződés érvényességét, amelyet - figyelemmel a szerződéskötés körülményeire - a felperes maga is kétségesnek tartott és erre tekintettel elállt a keresetétől. Az elállásra tekintettel pedig a választottbíróság az előtte indult eljárást 2011. május 30-án megszüntette.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy a felperes a **CÉG**. részére az általa követelt 16 500 000 Ft-ot még nem fizette meg.

A felperes a jelen perben előterjesztett keresetében elsődlegesen 7 000 000 Ft kötbér, valamint 10 000 000 Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kérte az alperest kötelezni, a felek között 2010. május 19-én írásban létrejött adásvételi szerződés alapján.

Arra az esetre, ha a bíróság a kötbér kikötést tartalmazó írásbeli szerződést semmisnek tekintené, a felek között szóban létrejött adásvételi szerződés alapján kérte 17 000 000 Ft kártérítés és járulékai megfizetésére kötelezni az alperest.

Az alperes a felperes valamennyi jogcímen előterjesztett keresetének elutasítását kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felek között nem jött létre szerződés sem szóban, sem írásban, mivel az alperes a felperes által közölt feltételeket nem fogadta el. Arra az esetre, ha a bíróság ennek ellenére a szerződés érvényes létrejöttét állapítaná meg, az alperes a felek között létrejött szerződés semmisségére hivatkozott, annak nyilvánvalóan jó erkölcsbe ütközése miatt. Hivatkozott arra is, hogy a felek megállapodása legfeljebb előszerződésnek vagy opciós szerződésnek lenne tekinthető, amelyre azonban a Ptk. 375. §-a írásbeli alakot ír elő. Ennek hiányában pedig a szerződés ezen a címen is semmisnek tekintendő. A fentiekén túl az alperes vitatta a felperes részéről érvényesített kár összegszerűségét, valamint magatartása és a kár keletkezése közötti ok-okozati összefüggés fennállását.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozottnak találta.

Az eljárás során kihallgatott **TANÚ1**, **TANÚ2** és **TANÚ3** tanúk vallomásai, valamint a Berettyóújfalui Városi Ügyészség .../2011. számú iratai között fellelhető írásszakértői vélemény alapján megállapította, hogy a felek között írásban érvényes szerződés nem jött létre, mivel a 2010. május 19-én keltezett okiratot - az alperes nevében - nem az alperes, hanem az alperes házastársa írta alá.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság az alperes terhére értékelte azt a körülményt, hogy a házastársa az eljárás során a tanúkenti kihallgatásához nem járult hozzá, a vallomás tételt megtagadta és arra sem volt hajlandó, hogy az esetleges szakértői vizsgálatához aláírás mintát szolgáltatson.

Ugyancsak az alperes terhére értékelte az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés létrejöttével illetőleg annak érvényességével kapcsolatban a pert megelőző leveleiben foglaltakhoz képest a per során részben eltérően nyilatkozott.

A szerződéskötésnél közreműködő **TANÚ1** és **TANÚ3** tanúk egybehangzó tanúvallomásai alapján ugyanakkor a bíróság tényként állapította meg, hogy a peres felek között az adásvételi szerződés szóban érvényesen létrejött, annak tartalma pedig megegyezett az érvénytelen okiratban foglaltakkal.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint az alperes a felperessel szóban megkötött adásvételi szerződés teljesítését jogos ok nélkül megtagadta, amelyre tekintettel a felperes a Ptk. 313. és 312. §-ában foglaltak alapján jogszerűen követelhetette a teljesítés megtagadásából származó kára megtérítését az alperestől.

A kár összegén belül az elsőfokú bíróság 500 000 Ft-ban állapította meg a felperesnek az alperessel, valamint a **CÉG**-vel megkötött szerződésekben szereplő vételárak különbözetéből származó elmaradt hasznát, míg a felperes tényleges kárát a **CÉG**. által vele szemben érvényesített 16 500 000 Ft-ban állapította meg és erre tekintettel az alperest mindösszesen 17 000 000 Ft kártérítés és járulékainak a megfizetésére kötelezte.

Az elsőfokú bíróság az alperesnek a körülmények lényeges változására, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás közötti feltűnő értékaránytalanságra, valamint a szerződés jó erkölcsbe ütközésére vonatkozó hivatkozásait alaptalannak találta.

E hivatkozásokkal összefüggésben kifejtette, hogy a szerződéskötést követően a körülményekben bekövetkezett lényeges változás nem a szerződés teljesítésének

megtagadására, hanem arra ad lehetőséget a fél számára, hogy a szerződés módosítását kérje bíróságtól.

A szolgáltatás és az ellenszolgáltatás feltűnő értékaránytalansága alapján pedig a szerződés érvénytelenségének megállapítására akkor van lehetőség, ha a feltűnő értékaránytalanság már a szerződés megkötésének időpontjában fennállt a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értéke között, amely feltétel fennállását a jelen esetben nem lehetett megállapítani.

Az alperesnek a szerződés jó erkölcsbe ütközésére való hivatkozását az elsőfokú bíróság arra tekintettel találta alaptalannak, hogy a gazdasági életben megszokott a mezőgazdasági termények előre meghatározott áron történő lekötése, amely ügylet kapcsán mindkét fél maga viseli az esetleges árváltozással járó kockázatot, ezért az ilyen tartalmú szerződés nem tekinthető jó erkölcsbe ütközőnek.

Ugyancsak alaptalannak találta az elsőfokú bíróság az alperesnek az előszerződésre illetőleg a szerződés opciós jellegére történt hivatkozását. Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy nem zárja ki adásvételi szerződés megkötését az a körülmény, hogy a szerződéskötéskor a szerződés tárgya még nem létezik, azt később kell előállítani. A jelen esetben a felek között szóban létrejött szerződés az adásvételi szerződés minden lényegi elemét tartalmazta, ezért azt nem lehetett előszerződésnek vagy opciós adásvételi szerződésnek minősíteni.

A felperest ügyvédi munkadíj címén megillető perköltség összegét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján 1 700 000 Ft+áfa összegben állapította meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását és a felperes teljes keresetének az elutasítását kérte.

Az alperes a fellebbezésében is elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felek között érvényes szerződés sem szóban, sem írásban nem jött létre, mivel az alperes a járulékos költségek tekintetében a felperes szerződési ajánlatát nem fogadta el.

A szerződés lényeges kérdéseire vonatkozó kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiányában pedig a szerződés szóbeli létrejöttét az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg. Arra az esetre, ha a bíróság mégis a szerződés létrejöttét állapítaná meg, az alperes másodlagosan a fellebbezésében is a felek között létrejött szerződés semmisségét állította. Ennek indokaként pedig arra hivatkozott, hogy a felek között létrejött szerződést - annak helyes tartalma szerint - a Ptk. 417. §-ának (1) bekezdésében meghatározott mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek kell tekinteni, amelyet a felek a Ptk. 418. §-ának (2) bekezdése alapján érvényesen csak írásban köthettek volna.

Fenntartotta az alperes a fellebbezésében azt az állítását is, hogy a felperes az eljárás során a részéről állított kár bekövetkezését sem bizonyította.

Véleménye szerint az, hogy a felperes ígéretet tett arra, hogy majd kifizeti a **CÉG.** irányában „fennálló” tartozását, még nem kár.

Ezzel összefüggésben megjegyezte, hogy a kár összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság azt sem vette figyelembe, hogy a teljesítés esetén a felperesnek költsége

keletkezett volna, illetőleg hogy a felperes maga semmit nem tett az állítólagos kára elhárítása érdekében.

Megjegyezte azt is, hogy az eljárás során a felperes a **CÉG.** állítólagos számláját nem csatolta be, ami megkérdőjelezi annak létezését.

Sérelmezte az alperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság által a felperes javára ügyvédi munkadíj címén megítélt elsőfokú perköltség összegét is. Álláspontja szerint a felperes részére megítélt ügyvédi munkadíj eltúlzott, az nem áll összhangban a Rendeletben foglaltakkal, ezért a fellebbezésében annak mérséklését is kérte.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást kellőképpen felderítette, a beszerzett bizonyítékokból pedig okszerű következtetéseket levonva adott helyt a keresetének.

Hangsúlyozta, hogy a pert megelőző levelezés során az alperes egyetlen esetben sem hivatkozott arra, hogy a szerződésről készült okiratot nem írta alá, illetőleg hogy a járulékos költségek kérdésében való megállapodás hiányában a felek között szerződés nem jött létre.

A felperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai, valamint az általa beszerzett nyomozati iratok alapján helytállóan állapította meg, hogy a peres felek között szóban, az adásvételi szerződés érvényesen létrejött, amelynek teljesítését az alperes jogos ok nélkül megtagadta.

A kár összegét véleménye szerint megfelelően igazolta a **CÉG.** felszólító levelének és az arra küldött válaszána a csatolásával. Megjegyezte azonban, hogy szükség esetén a felperes könyveiből is ellenőrizhető, hogy a **CÉG.** számláját az alperes befogadta, az abban érvényesített követelést a könyveiben nyilvántartja.

Az ítélet tábla mindenekelőtt rögzíti, hogy a 2013. április 17-én megtartott fellebbezési tárgyaláson meghozott .../6. számú végzésével 16 500 000 Ft tőke és járuléka, valamint a kereset ezen részére eső perköltség tekintetében a pert a

Pp. 157. §-ának a) pontja alapján - a Pp. 130. §-a (1) bekezdésének f) pontjára figyelemmel - megszüntette és az elsőfokú bíróság ítéletét abban a részében hatályon kívül helyezte.

Erre tekintettel az ítélet tábla a jelen határozatával az elsőfokú bíróság ítéletének a fenti permegszüntető végzéssel még el nem bíralt (az alperest 500 000 Ft tőke és járuléka, valamint 90 500 Ft perköltség megfizetésére kötelező) részét bírálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

A másodfokú eljárásban már nem volt vita a felek között a tekintetben, hogy a keresetlevélhez F/2. szám alatt csatolt „adásvételi szerződés” elnevezésű okiratot az alperes nem írta alá, ezáltal a felek között írásban érvényes szerződés nem jött létre.

Alaptalanul állította ugyanakkor az alperes a fellebbezésében, hogy a szerződés lényeges kérdéseire vonatkozó kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozat hiányában a jelen esetben a szerződés szóbeli létrejöttét sem lehetett megállapítani.

Az ítéltábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre állt bizonyítékok okszerű, logikai ellentmondásoktól mentes értékelése alapján, helyesen állapította meg, hogy a felek 2010. május 19-én az 1000 tonna takarmánykukorica szállítására vonatkozóan minden lényeges kérdésben megállapodtak, ezáltal közöttük a szerződés a Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben, valamint a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján érvényesen létrejött.

Ebben a körben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a szerződéskötésnél közreműködő **TANÚ1** és **TANÚ3** tanúk vallomásait, valamint a Berettyóújfalui Városi Ügyészség nyomozati iratai között fellelhető írásszakértői véleményt.

Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróságnak azzal a megállapításával is, hogy az alperesnek a pert megelőző leveleiben tett nyilatkozatai ugyancsak a szóbeli szerződés létrejöttét támasztották alá.

Az ítéltábla megállapítása szerint a fenti bizonyítékokon túl a szóbeli szerződés érvényes létrejöttét bizonyította az az egyébként nem vitás körülmény is, hogy a 2010. május 19-én kitöltött szerződési blankettát az alperes házastársa tanúként is aláírta. Abban az esetben ugyanis, ha a felek között ekkor a megállapodás minden lényeges kérdésre kiterjedően még nem jött létre, az okiratnak az alperes házastársa általi aláírása értelmetlen és indokolatlan lett volna.

Alaptalan volt az alperesnek az a másodlagos fellebbezési állítása is, amely szerint a felek közötti szerződést - amennyiben a bíróság annak létrejöttét megállapítja - mezőgazdasági termékértékesítési szerződésnek kell tekinteni, amelyet a felek csak írásban köthettek volna meg.

Az ítéltábla ezzel összefüggésben mindenekelőtt arra mutat rá, hogy erre a körülményre az alperes már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott (6. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldala), ezért a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében foglaltak a jelen esetben nem képezték akadályát annak, hogy ezt a hivatkozását a másodfokú bíróság érdemben vizsgálja.

A szerződés jogi minősítése kapcsán ugyanakkor alaptalanul állította az alperes a fellebbezésében, hogy „jelen jogügylet nem vitásan még meg nem termett saját termelésű kukorica megvásárlására irányult”.

A megállapított tényállás szerint ugyanis a felek között szóban létrejött szerződés a kukorica „saját termelésű” jellegére vonatkozóan semmilyen utalást nem tartalmazott.

Erre a tényre, valamint arra a körülményre tekintettel, hogy a jelen esetben az alperes nem a szerződéskötéskor, hanem a felek által a szerződésben pontosan kikötött, későbbi időszakban volt köteles teljesíteni, az ítéltábla azt állapította meg, hogy a felek között szóban létrejött szerződés leginkább a Ptk. 379. §-ában meghatározott szállítási szerződés ismérveinek felelt meg.

Arra tekintettel pedig, hogy a Ptk. rendelkezései szerint a szállítási szerződés szóban is érvényesen megköthető szerződéstípus, az ítéltábla - az elsőfokú bírósággal egyezően - azt állapította meg, hogy 2010. május 19-én a peres felek között érvényes szóbeli szerződés jött létre 1000 tonna takarmánykukorica szállítására.

Az alperes a felek között szóban létrejött szerződés jó erkölcsbe ütközésére, a szolgáltatás és az ellenszolgáltatás értéke közötti feltűnő értékaránytalanságra illetve a körülmények

lényeges változására a fellebbezésében már nem hivatkozott, az elsőfokú bíróság ezen hivatkozásokkal kapcsolatos megállapításait nem sérelmezte.

Ezért az ítélet tábla a szerződés jogi minősítését követően azt vizsgálta, hogy az alperes megszegte-e a felek között érvényesen létrejött szerződést, ezáltal pedig megalapozott-e a felperesnek az alperes szerződésszegésére alapított - a permegszüntető végzéssel még el nem bíralt - kártérítési igénye.

A fentiekkel összefüggésben pedig az ítélet tábla azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű értékelése alapján, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes megszegte a felperessel szóban megkötött szerződést azáltal, hogy annak teljesítését jogos ok nélkül megtagadta. Az alperes szerződésszegésére tekintettel pedig a felperes a Ptk. 312. §-ának (2) bekezdése alapján alappal igényelhetette az alperestől a teljesítés elmaradása miatt bekövetkezett kára megtérítését.

Az ítélet tábla megállapítása szerint jogszabálysértés nélkül állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a felperes az általa csatolt okiratokkal megfelelően bizonyította azt az állítást, hogy az alperesi teljesítés elmaradása következtében - elmaradt haszon formájában - 500 000 Ft kára keletkezett.

Az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai alapján helyesen megállapított szóbeli szerződés tartalmából és a csatolt okiratokból azt is tényként lehetett megállapítani, hogy amennyiben az alperes eleget tesz a szerződésben vállalt kötelezettségének, úgy az általa beszállított kukoricával összefüggésben a felperesnek további költsége (szárítás, tisztítás, szállítás) nem merült volna fel, ezért ezen költségek figyelembevételének elmulasztását az alperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében.

Ugyancsak megalapozatlannak találta az ítélet tábla az alperes fellebbezését a felperes javára ügyvédi munkadíj címén megítélt elsőfokú perköltség tekintetében.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla előrebocsátja, hogy a permegszüntető végzésben elbírált 16 500 000 Ft követelésre eső elsőfokú perköltségről az ítélet tábla már határozott, ezért a jelen ítéletében csak a még el nem bíralt 500 000 Ft felperesi követelésre eső elsőfokú perköltségről kellett döntenie.

Ennek során az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felperest ügyvédi munkadíj címén megillető elsőfokú perköltség összegének megállapításakor tévesen hivatkozott a Rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontjára.

A keresetlevélhez F/20. alatt csatolt ügyvédi megbízási szerződésből ugyanis azt lehetett megállapítani, hogy abban a szerződő felek a választott bíróság előtti eljárásra vonatkozóan állapodtak meg az ügyvédi munkadíj összegében. A jelen peres eljárásra vonatkozó megbízási szerződés hiányában pedig a felperest ügyvédi munkadíj címén megillető perköltség összegét a Rendelet 3. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján kellett meghatározni.

Figyelemmel azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság által a Rendelet 2. §-a alapján megállapított, nettó 1 700 000 Ft ügyvédi munkadíjnak a jelen határozattal elbírált 500 000 Ft összegű követelésre eső arányos része (bruttó 63 500 Ft) a Rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján megállapítható ügyvédi munkadíj összegéhez viszonyítottan nem tekinthető eltúlzottnak, az ítélet tábla nem tartotta indokoltnak az elsőfokú bíróság által megállapított - a jelen határozattal elbírált követelésrészeire eső - ügyvédi munkadíjnak a mérséklését.

Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a permegszüntető végzéssel még el nem bírált részét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az indokolásának a jelen határozatban foglaltak szerinti pontosításával - helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése a jelen határozattal elbírált 500 000 Ft összegű követelésrész tekintetében eredménytelen maradt. Ezért az ítéltábla a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a felperesnek a másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból eredő perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét - 500 000 Ft fellebbezett érték alapul vétele mellett - a már hivatkozott Rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontjában, az (5) bekezdésben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak alapján határozta meg.

Az illetékfeljegyzési jogban részesült alperes „Az illetékekről” szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazott 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésében és a 15. §-ának (1) és (3) bekezdéseiben foglaltak alapján köteles továbbá megfizetni az államnak a jelen határozattal elbírált 500 000 Ft összegű követelés után az Itv. 46. §-ának (1) bekezdésében foglaltak szerint számított fellebbezési eljárási illetéket.

Debrecen, 2013. április 17.

. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos sk. előadó bíró, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -